

Червеношийката.

(Легенда).

Едно врѣме, много отдавна, живѣла една мѣничка, сива птичка — Безименка. Тя била тиха и скромна. Другитѣ птици имали лѣскави, пѣстри пера; нѣкои птички умѣли да пѣятъ тѣй чудесно, што то всѣки се спиралъ да ги послуша. А сивата Безименка нѣмала ни цвѣтни пера, ни красивъ гласъ, нито можела да пѣе . . .

Съвѣстно било на Безименка прѣдъ нейнитѣ красиви дружки. За това тя си живѣла самичка, уединено. Избрала си тя една трапчинка на брѣга на единъ долъ и тамъ си направила гнѣзденце.

Еднѣжъ минавали край дола двама пѣтника — старецъ и момѣкъ. Тѣ седнали да си починатъ близо до гнѣздото на Безименка. Поседнали и почнали да се разговарятъ.

Старецѣтъ казалъ:

— Ти се оплаквашъ отъ своята сждба, че си негоденъ човѣкъ. Бжди доволенъ отъ онова, що Богъ ти е далъ. Трѣбва да се надѣвашъ на силитѣ си. Всѣкому Богъ е далъ сили да прави чудеса за доброто на другитѣ и себе си, за да угоди Богу . . . Само пожелай отъ сърце да направишъ подобно чудо, и ще се смаешъ, отъ кждѣ сж се явили у тебе сили . . . Сега никой те не знае. Направишъ ли добро на другитѣ, обикнешъ ли човѣцитѣ, ще станешъ извѣстенъ и ще оставишъ споменъ . . .